Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

ПРИЗНАЧЕННЯ

ПРИЗНАЧЕННЯ

СИМ

ХАМ

ІАФЕТ

ПЕРША ПОМИЛКА В ДОБОРІ КАДРІВ

— Ти, Хаме, добуватимеш хліб свій насущний у сфері обслуговування!

перець

№ 3 (757). РІК ВИДАННЯ 41 Ціна 10 коп. КИЇВ. ЛЮТИЙ 1967

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Я поставив перед практикантами складне завдання: знайти у бюрократа серце...

ЗУБИ МОЇ, ЗУБИ...

Кепсько людині, коли у неї щось болить, але дуже кепсько, коли у неї болять зуби. Отож, коли ви хочете зичити свому недругові найбільшого болю, то кляніть його, щоб у нього боліли зуби і щоб лікував йому їх наш заводський зубосмик Іван Трохимович Лихоступ. Коли ваш недруг попаде на крісло до Лихоступа, можете вважати, що за все заподіяне вам зло він дістане сповна.

У Румунії, коли двоє сваряться, то гірша лайка — це така: «А щоб тобі бик на ногу наступив».

У нас на заводі, коли сваряться, то дошкульною лайкою буде, коли скажеш:

— А щоб тобі наш Лихоступ зуба вирвав.

Заводська прибиральниця тьотя Дуся так про Лихоступа сказала:

— Я краще б погодилась двійню родити, ніж у Лихоступа зуби лікувати.

Здоров'ям природа не обидила Івана Трохимовича — двопудовою гирею грається, як м'ячем.

— Ти б у ковалі йшов чи в борці з таким здоров'ям, а то мучиш людей, — радили йому наші заводські хлопці. А він посміхаючись відповідав:

— Треба ж комусь і зуби лікувати, не всім же бути ковалями.

Найбільше любить Іван Трохимович свердлити зуби. Очевидно ця робота приносила йому якусь особливу насолоду.

Увімкне мотора, заправить свердельце і давай свердлити, пристрасно, з душею, так, що аж свердло нагрівається і починає якоюсь смалятиною пахнути.

— Слухайте, товаришу лікаре! Це ви до підборіддя хочете добратись чи що? — питаєте, коли зупиняється він, щоб передихнути.

— Нічого, нічого, — витираючи піт з лоба, каже Лихоступ. — Терпіння треба мати, терпіння.

Закінчивши свердлувальні роботи, Іван Трохимович виключає мотора, закурює цигарку і починає готувати замазку. Роззявляєте рота, і він поквапно зашпакльовує вам зуба.

Раптом ніби якась жарина шпигонула вам у лице, в рот посипався якийсь попіл, і ви спльовуєте. Іван Трохимович замахав руками, ніби на нього напали оси.

— Для чого ж ви закрили рота, — кричить, — невже не могли потерпіти кілька хвилин?

— А невже ви не могли потерпіти кілька хвилин, щоб не курити, ви ж мені попелу з цигарки у рот насипали, — сердитесь ви.

— Ти диви, а я й не помітив, — винувато кліпає обсмаленими віями Лихоступ.

З горем пополам закінчив шпаклювати.

— Тепер посидьте отак з розкритим ротом, а я на кілька хвилин вийду.

Сидите ви з розкритим ротом і дивитесь на стелю. Минає кілька хвилин, ще кілька, а лікаря немає. У вас вже починають вилиці боліти, але ви сидите, не хочете самоправно рота закривати, щоб не викликати гніву у Лихоступа. Але є якась межа і вашому терпінню: «Скільки ж отак можна сидіти з роззявленим ротом?» — думаєте ви. «Може, він пішов, а йому млосно стало і він упав, все може трапитись з людиною». З такими думками встаєте ви з крісла і виходите в коридор.

В кінці довгого коридора стоїть ваш Іван Трохимович і спокійно собі розповідає молодій медсестрі анекдота.

Побачивши вас з розкритим ротом, Лихоступ схоплюється і на весь коридор кричить:

— Закрийте рота!

Рота я закрив, але мовчати не можу. Взяв ручку та й написав оце про нашого заводського лікаря. І в кінці скажу словами прибиральниці тьоті Дусі:

— Ладен краще трійню родити, ніж до такого «спеціаліста» йти зуби лікувати.

Ананій ПАРФЕНЮК.

м. Житомир.

Телеграфне агентство Перця

НОВІ СОРТИ

КРИВИЙ РІГ (Дніпропетровська область). Нові сорти яблук та груш сподівається виростити т. Прибильський — начальник СУ-121 «Криворіжстальконструкції». З допомогою вугілля. Ним засипають сад заводу «Криворіжсталь» — вивантажують прямо з вагонів. Такі експерименти тривають уже три роки. Для цього підведено колію, обрубано та пообламувано гілля дерев. Все добре, крім одного: три сезони сад не родить. Чекаємо четвертого.

0,042 ГЛУЗДУ

Порвало животи геть усе птаство, що його розводить Доброгостівська птахофабрика (Дрогобицький район Львівської області). Скоїлося це того дня, коли в Доброгостові одержали наряд № 75, підписаний уповноваженим Львівського міжобласного управління «Вторкольормет» т. Сулієм, яким було зобов'язано птахофабрику доставити на заготівельний пункт до м. Львова власним автотранспортом 0,042 кілограма кольорового металобрухту.

Такі наряди, як запевняють знавці, пишуться спеціально для курей — щоб розсмішити їх.

НОВИЙ МУЗИЧНИЙ ІНСТРУМЕНТ

Музичний інструмент оригінальної конструкції створено на Озерянському мебльовому комбінаті Борщівського району Тернопільської області. Інструмент цей надходить у продаж у вигляді пружинного матраца, що дуже дзвінко відгукується на кожен дотик людського тіла. Хто ляже на такий матрац, то довго не влежить, бо дуже вже на танці тягне.

ЛІТАЮЧІ АВТОМОБІЛІ

ЖИТОМИР. (ТАП). Під'їзна дорога до вантажного двору залізничної станції нагадує зрите бомбами поле бою. Ночами і днями тут проводять випробування автомобілів на стрибки у висоту. Кажуть, що міськкомунгосп оголосив цю дорогу заповідником і збирається готувати тут шоферів-пілотів.

ТЕРМІНОВІ ЗАХОДИ

СУМИ. (ТАП). В Охтирській райспоживспілці загублено адресу міжрайбази, що постачала районові учнівські пера та електричні лампочки. У зв'язку з цим вирішено організувати при кожній кооперативній крамниці виробництво каганців. А гусячі пера виробляти самі школи. Після покриття власного дефіциту в перах, школи передадуть лишки своєї продукції для реалізації в кооперативній торговельній мережі.

АМОРАЛЬНА ІСТОРІЯ

Від безалкогольних напоїв голова, як відомо, не крутиться. Тому вони й називаються безалкогольними.

Що можна витягти з першого-ліпшого освіжаючого напою, коли його розкласти на складові частини? Трохи плодоягідних соків, трохи цукру, трохи есенції, трохи вуглекислоти (щоб у ніс вдаряло) і багато води.

Це в тому випадку, коли таку розкладку і аналіз робитиме людина порядна. У її нормальну, не задурманену баришами голову ніколи не прийде думка, що в безалкогольних освіжаючих напоях ще можуть плавати і грубі гроші. Але є категорія людей, на яких безалкогольний напій діє як марочний коньяк. Кров у них закипає, голова починає йти обертом, і вони творять таке, в чому довго доводиться розбиратись слідчим прокуратури та обехеес.

Така вакханалія творилася цілих три роки на Івано-Франківському міськхарчокомбінаті.

Приємно відзначити, що керівникам міськхарчокомбінату не можна дорікнути втратою пильності. Ніхто не закине їм, що під самісіньким їхнім носом розкрадалося народне добро, а вони ловили гав. Ні, гав вони не ловили. Вони не мали часу. Ініціативну групу по видобутку грубих грошей з лимонаду очолив сам директор комбінату А. І. Гофман. Треба йому віддати належне. Людина він скромна і знав, якого значення в наші дні надається колегіальності.

Під керівництвом А. І. Гофмана крали на комбінаті колегіально. Крав старший бухгалтер А. І. Томашевський, крав начальник постачання А. В. Вільмовський, крав майстер цеху безалкогольних напоїв О. І. Стависький, крав майстер сокодавильного цеху Х. М. Вайнберг, крали інші вже «молодші чини».

Пізніше, коли виявилось, що безалкогольний напій це безалкогольний напій і не можна без кінця витискати з нього гроші, до «ініціативної групи» підпряглись начальник винного цеху М. Т. Литвинов, заготувач і майстер сокодавильного пункту В. М. Мойсей, майстер маслобійного цеху І. Д. Кривдун та ціла плеяда негоціантів, які навіть не числились у штатному розпису міськхарчокомбінату.

Добувати гроші з освіжаючих напоїв виявилось значно легше, ніж добувати вогонь тертям однієї палички об другу. Тим більше, що об тій порі ніякого тертя між членами дружного колективу хапуг не було.

Технологія добування грошей з напоїв була простою, як і технологія добування ізюму з булки.

Спочатку в цехах треба створити лишки різних напівфабрикатів а потім ці лишки оперативно розікрасти, реалізувати, поділити гроші.

Словом, вся сила не в гемоглобіні, як казав один перукар, а вся сила в лишках.

Наївні люди можуть запитати, звідки беруться лишки. Наївні люди на те й наївні люди, щоб ставити дитячі запитання. Лишки робляться так: у цехах при переробці фруктів та ягід у звітах навмисно занижується процент фактичного виходу соку. Потім складається фіктивна документація, потім складаються фіктивні відомості, за якими нібито закуповувалися фрукти та ягоди за готівку, потім фіктивні відомості здавалися в бухгалтерію і одержувались гроші. Тепер залишалося чесно поділитися краденими грішми, вмити руки і починати все спочатку. Просто, скромно, по-діловому, без всякої бюрократичної тяганини.

Справи у хапуг ішли блискуче. Досить сказати, що лише за два роки на крадених ягодах вони заробили 18282 крб., на крадених соках — 3872 крб., на краденому спирті — 45948 крб., на краденій олії (згодом у хід пішла й олія) — 6202, на кра... Але досить. Це ж все-таки фейлетон, а не протокол слідчого чи акт ревізора. Досить сказати кінцевий, так би мовити, результат. Коли хапуг трішки потрусили, з них вигрусили солідну суму, яка переступила за сотню тисяч.

Мораль? Господи, яка тут може бути мораль, коли сам директор комбінату Гофман згодом повів себе, м'яко кажучи, по-свинськи щодо своїх колег. Ну, крав у держави, ну, може, це його лихий поплутав, так він ще й у своїх колег хабарі вимагав! Це вже абсолютна втрата елементарної етики. А ще кажуть, що злодій у злодія ніколи нічого не вкраде. Маємо прецедент — Гофман ліз у кишені до своїх підлеглих і забирав у них «чесно» вкрадені гроші.

Так що моралі тут годі й шукати. І взагалі фейлетон цей писався не для чесних людей, а для ласих на чужі ковбаси. І закінчити його хочеться не мораллю, а заповіддю: не крадь! Не крадь, бо однаково спіймаєшся!

Г. ЛОЗУН.

Мал. К. ЗАРУБИ

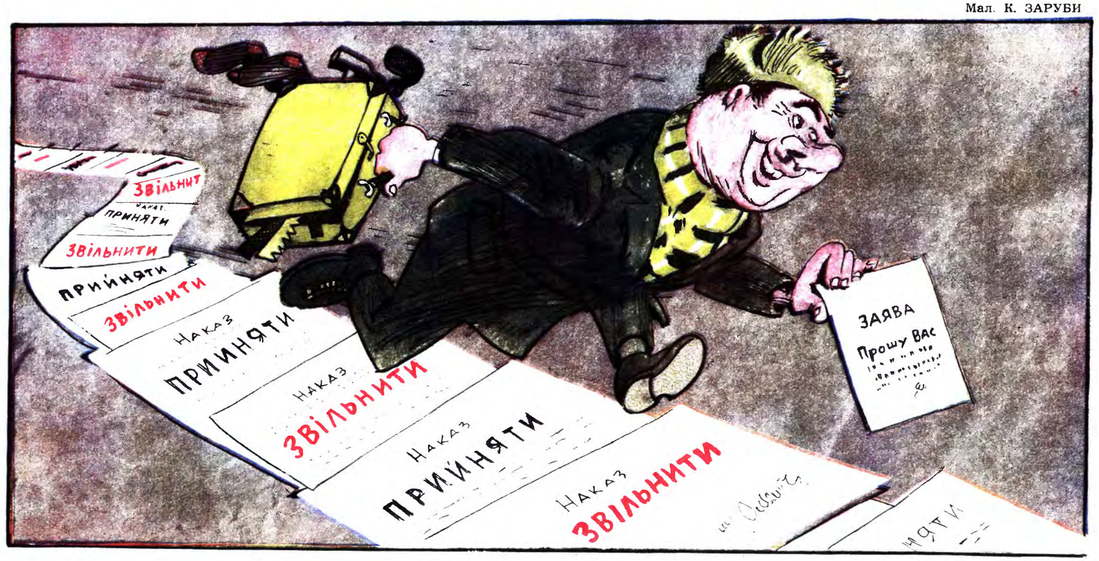

Трудовий шлях літуна.

НЕПЕРЕДБАЧЕНИЙ ФЕЙЄРВЕРК

Прикро, звичайно, але інколи таке ще трапляється: у людини витягли гаманець.

Подія, безумовно, драматична. Але... для злочинця: його піймав за руку власник гаманця. Піймав і вигукнув:

— Ах ти негіднику! Де ж твоя совість?!

Від такого лементу совість у злочинця і справді прокинулася. Він почервонів з ніг до голови й зарепетував:

— Чули?!. Мене назвали негідником! — І до прокурора.

А прокурор став на захист ображеного і притягнув до відповідальності... власника гаманця.

Не вірите? Літературний домисел, кажете? Тоді слухайте.

Робітник Сосницького райоб'єднання «Сільгосптехніки» (Чернігівська область) Олександр Петрович Хакало купив у магазині електронасос «БЦН». Новенький. Гарненький. Перший сорт! Так, принаймні, офіціально запевняє відділ технічного контролю Харківського електротехнічного заводу («ХЕЛЗ»).

Поставив О. П. Хакало свій першосортний насос у себе на городі, ввімкнув, а він — ні мур-мур! Ні кує, ні меле і воду не качає.

Пововтузився з ним О. П. Хакало день, другий, третій. Нарешті, второпав, що насос своє відробив: викачав з кишені 55 карбованців і більше ні на що не здатний. Тоді сів та й написав керівникам заводу листа, в якому висловив геть усе, що про них думав.

Цілком зрозуміло, що на дипломатичне послання цей лист був мало чим схожий. «Я майже місяць працював, а ви мене обікрали, — писав робітник. — На паспорті вашого насоса сказано: «пройшов стендове випробування. Перевірений ВТК». Брешете, негідники!..»

Словом, О. П. Хакало надіслав керівникам заводу аж ніяк не похвальну грамоту. А вони, очевидно, тільки на неї й чекали, бо дуже й дуже образилися. Так сильно образилися, що, забувши про здоровий глузд, подалися шукати захисту у прокуратурі.

Прокурор Сосницького району т. Онищенко — людина серйозна. Прийшла бомага — значить, треба на неї реагувати. І він — реагував: привселюдно на загальних зборах райоб'єднання «Сільгосптехніки» осудив «негідну поведінку робітника О. П. Хакала».

Осудити осудив, а за що — невідомо.

За те, що О. П. Хакало довірився бракоробам? Чи, може, за те, що назвав бракоробів їхнім справжнім ім'ям?

Оскільки ніхто в Сосниці відповісти на це не може, довелося їхати в Харків, на електротехнічний завод.

Начальник заводського ВТК Володимир Борисович Кабаков, як людина вельми обізнана у таких справах, з першого ж слова вніс цілковиту ясність.

— Хакало — дурень,— сказав він.— Вважає нас зацікавленими особами і наполягає, щоб його насос оглянув фахівець, не зв'язаний з заводом.

— А ви порадьте йому звернутися до гарантійної майстерні — там сидять об'єктивні фахівці, незалежні від «ХЕЛЗ'у».

— А в нас нема договорів з гарантійними майстернями.

Дивно. Адже послугами цих майстерень користуються буквально всі підприємства, які виробляють побутові електроприлади. Тим більш дивно, що ще два роки тому колишній Харківський раднаргосп зобов'язав завод укласти договір з гарантійними майстернями.

— Чудні люди сиділи в тому раднаргоспі, — авторитетно роз'яснює нам той же Володимир Борисович Кабаков. — Через те їх і ліквідували, хіба не знаєте?..

Директор заводу Володимир Васильович Сафонов не так категорично судить про людей. Він, на відміну від свого начальника ВТК, якоюсь мірою навіть вірить в їх можливу правоту. Директор каже, що, коли споживачі почали закидати завод зіпсованими насосами, він і сам подумав, що всю ремонтну мороку треба перекласти на гарантійні майстерні. Але запротестували контролери: невигідно, кажуть...

Контролери мали рацію. Що невигідно, то невигідно.

Ну, яку, скажімо, вигоду мали б керівники підприємства, якби десь хтось, розібравшись у справі, сказав, що зіпсовані насоси — це заводський брак? Інша річ — коли ці насоси потрапляють назад до тих, хто пустив їх у продаж.

Тоді збирається комісія. Дуже об'єктивна комісія. Об'єктивнішої бути не може. Очолює її, як правило, заступник начальника того цеху, де виробляють насоси. А возсідають довкола нього люди, яких теж далеко шукати не доводиться: майстер насосної дільниці і технічний контролер. Той самий, який офіціально свідчив, що продукція — перший сорт. Огляне така об'єктивна комісія браковану продукцію і пише цілком об'єктивного акта: завод до браку не причетний. Насос зіпсував сам споживач.

Читаєш десятки, сотні таких актів... І чим більше читаєш, тим більше переконуєшся, що всі споживачі тільки і чекають слушної хвилини, щоб погратися з вогнем: вони спалюють щойно куплені насоси.

М. Є. Власов — спалив.
І. В. Кирпичний — спалив.
Ф. П. Кондратьєв — спалив.

І. К. Найден, М. Д. Ширяєв, І. В. Гончаров, Л. П. Щедрін, С. А. Бородавка, Ф. А. Прихожий... Десятки, сотні власників електронасоса «БЦН» тільки на те, виявляється, його придбали, щоб зблизька глянути, як він горить. А коли завод відремонтував ці недогарки, власники насосів знову полізли по гроші.

— Треба вміло користуватися нашими електроприладами, — люб'язно розтлумачили нам керівники «ХЕЛЗ'у».

— А у вас, на заводі, є такі умільці?

Відповідь ми одержали біля стенду, де випробовували новенькі насоси. Вони крутилися — аж гули! Й, уявіть собі, навіть воду качали.

Ми попросили робітників стенду «розіграти» епізод, який, на жаль, ще часто трапляється не тільки по селах, але навіть і у великих містах: на хвилину припинити подачу енергії, а потім знову ввімкнути її.

Робітники, жахнувшись, замахали руками:

— Ой, не можна! Спалимо геть усі насоси!

— А якби стояли насоси інших марок? Скажімо, «Кама» чи «Дніпро»? Вони б теж згоріли?

— Ні. Вони цього не бояться.

А харківський насос — боїться. Як вогню! Отож і горить він так часто та перегоряє.

А розплачуватись за цей непередбачений фейєрверк доводиться не заводським бракоробам, а споживачеві.

Г. БЕЗБОРОДЬКО,
спец. кор. ПЕРЦЯ.

м. Харків.

ДЛЯ ПРЕСТИЖУ

У замітці «Золотий початок» було три маленьких абзаци. При публікації замітки в газеті «Вінницька правда» (№ 266 (11237) третій абзац випав.

Перші два абзаци інформували читачів газети, що в магазинах Жмеринки появилася в продажу нова продукція Мартинівського спирто-дріжджового заводу — смачний напій «Золотий початок».

«За смаковими якостями «Золотий початок» мало чим відрізняється від відомої «Київської шипучки», виготовляється він з кукурудзи».

Так закінчується другий абзац. А в третьому, що випав, редакція писала вже від себе:

«Так. Напій і справді смачний. А ось етикетка... Якою мовою її написано? Якщо російською, то треба писати «Напиток «Золотой початок». А якщо українською, — то «Напій «Золотий качан». А те, що написано на етикетці («Напій «Золотий початок»), це ні по-російському, ні по-українському, а просто безграмотно».

Та, на жаль, зауваження про грамотність випало. На прохання читачів «Вінницької правди» відновлюємо цей абзац. Робимо це для престижу редакції, щоб ніхто не міг їй закинути мовної неохайності.

ТОЧНІ ОЗНАКИ

Фу! Нарешті — усе ясно! А то ж, бувало, дивишся на якого-небудь кота і ламаєш собі голову: чи то солідний кіт із законною житловою площею, чи безпашпортний бродяга? Особливо, коли починалася чергова кампанія по знищенню бродячих собак і котів.

А тепер — порядок. Усе — як на долоні. Не скрізь, щоправда, але на Житомирщині, в Олевському районі — порядок. Ознаки бродячих котів тут вказано точно і для всіх: «Бродячими вважаються ті собаки і коти, незалежно від їх порідності, що знаходяться на вулицях, у відкритих дворах, скверах і т. д. без намордників і не на поводках».

Отож, якщо запримітите у поіменованих місцях кота без намордника і не на поводку, то й не докопуйтеся до його порідності, а ловіть та — на живодерку, бо ж ясно: бродяга!

Що? Кажете, що то жарт?!

Еге! Ми й самі так думали б, якби не прочитали вміщеного у районній газеті «Колгоспник Олевщини» обов'язкового рішення № 2 Олевської районної Ради депутатів трудящих «Про охорону людей і тварин від захворювання сказом». А це — документ серйозний, його не тільки читати, а й виконувати треба. І саме в ньому отаке про котів пишеться.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Без слів.

НОВИНИ З ПИТАНЬ ТЯГАНИНИ

Хто б міг подумати, що такі безневинні речі, як скляні ялинкові іграшки, можуть спричинити тяганину в найактивнішій формі!

А виявляється, що для цього не так вже й багато треба. Досить провезти іграшки зі Львова до Херсона і в дорозі побити тих іграшок на суму 25 карбованців 21 копійку.

Справа стара, йдеться про іграшки, які мали прикрашати ялинки в 1965 році. Нівроку, зустріли ми 1967 рік, а тяганина між Львівським склодзеркальним заводом та Херсонським міськпромторгом благополучно триває і досі.

Тут треба віддати належне і республіканському управлінню «Укрголовскло», яке міститься на середині дороги між Львовом і Херсоном, у Києві. Дуже об'єктивне управління. Один раз воно велить львів'янам повернути херсонцям гроші, другий раз забороняє. Підкидає, словом, у топку тяганини свіжих дровець.

* * *

Міцним вузлом тяганини зв'язані між собою Генічеський районний вузол зв'язку (Херсонщина) і колгосп «Родина» с. Павлівки.

Заплатив колгосп вузлові 2105 карбованців за телефонізацію колгоспного будинку культури. Гроші зв'язківці взяли, а в будинку культури телефон і не теленькнув. Тепер колгоспники не знають, як їм із зв'язківцями розв'язатися та хоч би гроші свої назад повернути.

* * *

У Млинівському районі Ровенської області ніхто не знає, хто й коли розібрав цегельний завод у селі Малин.

Колись той завод належав міжколгоспбудові і справно постачав цеглу навколишнім колгоспам. Нині на згадку про ті часи залишився від заводу самий тільки димар.

Пошуки винуватця і нового хазяїна затяглися на кілька років. Тяганина — живуча штука, її цеглиною не доб'єш. Та ще й коли цеглини під рукою немає.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Розтрати без розплати — такий девіз був у т. Качановського, який працював у системі споживчої кооперації. Останнє місце його роботи — завторг Олицького ССТ, Ківерцівського району, Волинської області. Але тут пайовики своєчасно розгадали наміри Качановського. Розгадали і в «Перець» написали.

Як повідомили з Волинської облспоживспілки, Качановського з системи споживчої кооперації увільнено.

Мал. Ю. СЕВЕРИНА

— Ви просили, щоб я вам овочів підвіз...

ХОТІВ ПОГРІТИСЯ

Продав чоловік на ярмарку корову. Загорнув гроші в хустку, поклав у кишеню кожуха, надів рукавиці і попрямував з ярмарку. А злодій весь час слідкував за селянином. Вибравши зручну хвилину, він запхав руку до дядькової кишені, де були гроші, але той спіймав злодія за руку.

— Ти чого по чужих кишенях лазиш? — закричав селянин.

— Чого репетуєте? — обурився злодій. — Ви ж бачите, що я без рукавиць, руки у мене померзли, то я й хотів погріти їх у вашій кишені.

Повідомив О. Л. ЧУБОВ з м. Калуш, Івано-Франківської області.

НЕ БУДЕ КОЛИ

Під'їхав голова колгоспу до електростанції та й питає у механіка:

— Навіщо це ти включив електроенергію вдень?

А механік і каже:

— Увечері не буде коли включати, бо у моєї сусідки хрестини...

Повідомив В. ОЛЬШАНСЬКИЙ з с. Ленінське, Чорнобильського району, Черкаської обл.

ПОЯСНИВ...

Йдучи з батьком у дитсадок, чотирирічний Сашко запитав:

— Тату, а чому це вчора з димаря хлібопекарні йшов чорний дим, а сьогодні білий?

— Це тому, що вчора випікали чорний хліб, а сьогодні печуть білий, — відповів всезнаючий тато.

Повідомив С. С. ЗАЇКА з м. Борзни, Чернігівської обл.

СКАЗАННЯ ПРО БОРОДИ

В ЯКЕ ВХОДЯТЬ: ОДНА ПРИКАЗКА, НАПІВЛЕГЕНДА ТА ОДНА ПРИТЧА

Чи прикрашає борода людину, чи навпаки — судити не беремося. Це — справа смаку. Тому річ наша — не про бородатих молодиків, а про бородаті будівельні об'єкти-переростки. Їх так і величають: бородаті. От їх — бороди не прикрашають. Це — факт.

За кожною тією бородою — ховається ціла історія. Писана і неписана.

ЩО НАПИСАНО ПЕРОМ...

...того, як відомо, не витягнеш і волом. Це — приказка. А в житті так було: писалися рішення, графіки робіт, строки здачі об'єктів, обіцянки. Писалися і в тресті «Миколаївсільбуд», і в тресті «Миколаївпромбуд». Писалися, знов переписувалися і — знов не виконувалися. Бо писалося пером дуже легко, за звичкою...

У тресті «Миколаївсільбуд» на чільному місці висить ладно оформлена дошка. На ній — соцзобов'язання тресту. У них — понад двадцять будівельних об'єктів із різними строками здачі. Не вельми мудруючи, взяли ми на вибір шість. Лікувальний корпус у Снігурівці, школу в с. Щербані та Миколаївський будинок спілок обіцялося закінчити в першому кварталі минулого року; Доманівську машинно-тракторну ремонтну майстерню — у листопаді; першу чергу Жовтневого ремонтно-механічного заводу та Снігурівську птахофабрику — у першій декаді грудня.

З усіх шести об'єктів, як виявилося, здали тільки один — школу.

Справедливості ради, скажемо, що все на тій дошці не пером написано, а пензлем намальовано. Але з дошки його все одно волом не витягнеш. Видать, треба було таки будівельникам самим тягтися до взятих зобов'язань. Для цього, врешті, вони й беруться, для цього й пишуться, а не во ім'я безкрилої птахи, відомої під лагідною назвою «галочка». На виплоджених у канцелярських інкубаторах «галочках» ота ж сама, скажімо, Снігурівська птахофабрика далеко не в'їде. Там курка-несучка усьому голова!

А ЧОГО ПЕРОМ НЕ ПИШЕТЬСЯ

Щоб якось узгодити невідповідність між писанням і ділом, вам розпишуть тисячу і одну причину, що гальмують колеса історії будівництва. Якщо тисяча їх може бути різною на різних об'єктах, то одна — скрізь одна і та ж: обсяг робіт зростає, дається взнаки брак виробничої бази, робочої сили, матеріалів.

Що це — стопроцентна легенда — казати грішно. Але...

Але будується на Миколаївщині Болеславчицький каменедробарний завод. Його 400 тисяч кубометрів щебеню щорічно — то вам не фунт ізюму, а отой же таки будівельний матеріал. Та прославився завод поки що не продукцією, а знову ж таки — бородою.

Нарешті взялися за ту бороду обома руками.

Коли ми навідались на будову, там — кипіло.

Коло екскаватора кипів од злості машиніст — хтось тут похазяйнував — вирвав конденсатори. У нарядній генпідрядчика (БУ-16 тресту «Миколаївпромбуд») кипіли суперечки — штукатури, смолильники, різноробочі вимагали роботи, а майстер викручувався, як міг.

Про отаке та про подібне не пишеться і на видному місці не вивішується. (Маємо на думці, звичайно, не соцзобов'язання, а, скажімо, стінгазету-блискавку).

Воно й зрозуміло, бо тоді видно було б, що в розмовах про брак робочої сили, механізмів і т. д. таки є якась доля легенди. Нею стараються заткнути дірку, крізь яку визирає на світ божий брак справжньої організаційної та виховної роботи — не тисячу перша, а одна з перших причин того, що деякі будови на Миколаївщині стали «притчею во язицех».

До речі, раз уже до слова прийшлося, то послухайте притчу.

ПРИТЧА ПРО ОКОЛОТОЧНОГО

А може, це й не притча, а звичайнісінький анекдот із бородою. Хоч і відомо, що Каїн свого єдиноутробного братика порішив за те, що той розказував старі анекдоти, усе-таки рискнемо — розкажемо. Тим паче, що між бородатими будовами і тим анекдотом не тільки спільного, що борода.

Але спочатку ось про що.

Хазяї Снігурівської птахофабрики зітхали: — «Електрики нас підводять. Одні підвели кабелі, і — квит! — Хай інші, мовляв, підключають... А сантехніки кроку вперед ступити не дають — каналізацію до пуття не доводять, тому не можна підлогу до пуття довести»...

Слабкувато на стиках. Не на стиках кабелів, а там, де стикаються ділянки робіт різних субпідрядчиків.

Зіткнулися, скажімо, в котельні шинноремонтного заводу одеський трест «Промтехмонтаж» із своїм київським побратимом і схопилися за чуби. Раніше працювали тут кияни. Вони передали будову одеситам, а заодно — і понад сотню недоробок.

І почалася суперечка, кому ж ті недоробки усувати...

На Миколаївському заводі залізобетонних виробів № 1 споруджують дві лінії для виготовлення ферм. Якось треба було тут забити два кронштейни в стіну, а натомість у ту стіну будівельники і монтажники лобами вперлися — монтажники почали доводити, що це — парафія будівельників, а ті — навпаки.

А будують же не для троюрідної тітки — лінія самим же будівельникам потрібна!..

Анекдот та й годі!..

Ага! Я ж обіцяв анекдот розказати.

Ото, значить, біг один околоточний за злодієм. Біг, біг, аж добіг до перехрестя вулиць, став і сміється. «Чого ви, — питають його, — смієтеся?» — «Та оце, — відповідає, — біг я за злодієм, а отут якраз моя дільниця кінчається. Хай тепер за ним інший попобігає».

Отаке, повідають, розказав колись у Миколаєві на якісь нараді будівельників один розумний чоловік. А потім додав: — «Ото послухав я, що ви тут говорили, та й згадав цю історію з околоточним»...

Видно, таки справді це не притча, а анекдот. Бо якби то притча була, то люди щось би собі на вус намотали, — притча ж, як відомо, жанр повчальний.

* * *

Прочитавши оце, керуючий трестом «Миколаївпромбуд» т. Кустол та керуючий трестом «Миколаївсільбуд» т. Наливайко можуть обуритися: «Факти застаріли! Ми вже нові зобов'язання взяли! В нас уже...».

Тож пояснюємо: писалося це все для того, щоб, узявши та написавши в новому році нові зобов'язання, миколаївські будівельники і працювали по-новому, а оце сказання щоб геть усе — застаріло, бородатим стало.

Д. МОЛЯКЕВИЧ,
спец. кор. Перця.

ЕКСПЕРИМЕНТАТОРИ...

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

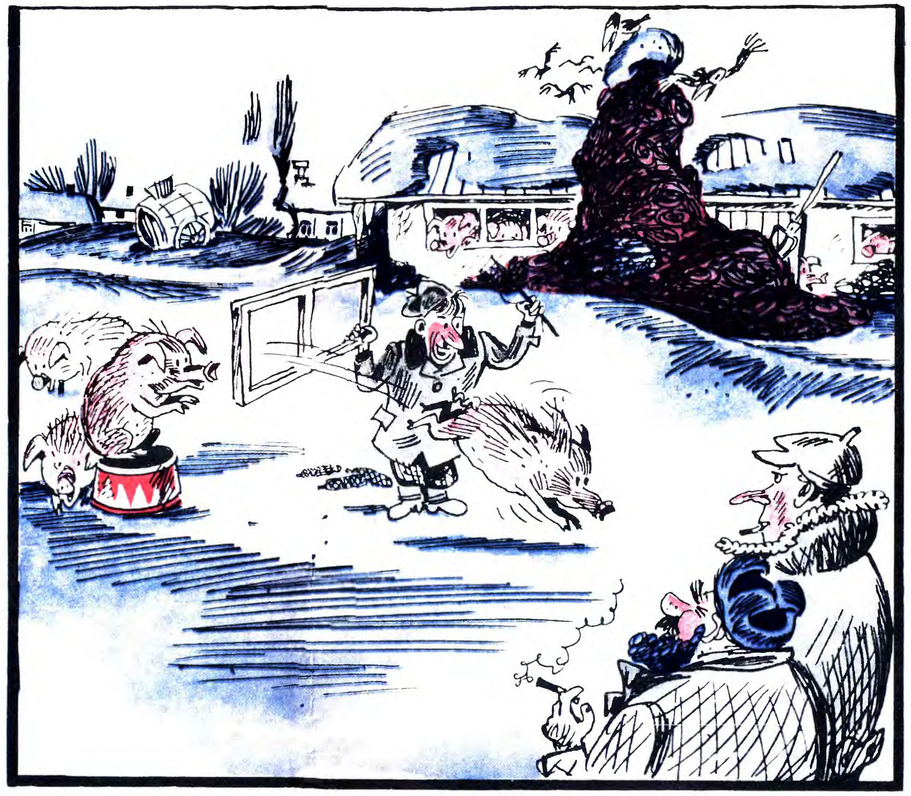

— Двері у свинарнику гноєм завалені, так ми привчаємо свиней через вікна стрибати...

ТОВАР — ЛИЦЕМ!

ДВА ЧЕРЕВИКИ—ПАРА...

Аж злість бере, до чого наївними інколи бувають наші прославлені артисти.

Одна симпатична співачка вже, якщо не помиляємося, років з десять запевняє:

Якби мені черевики,
то пішла б я на музики...

Пішла б... Яка самовпевненість!

А от ми, наприклад, дуже і дуже в цьому сумніваємося.

Якби ту симпатичну співучу особу взули, скажімо, в черевички Сумської фабрики, то б'ємося об заклад — вона ще з півдороги до музик повернулася б назад.

Дівчина, що живе в м. Чернігові, спробувала у таких черевиках пройтися не на музики, а в школу. Що з тими черевиками скоїлося, — переконливо свідчить знімок, який ми друкуємо.

Авторами цього унікального витвору шевського мистецтва є особи, зображені нижче — директор Сумської взуттєвої фабрики т. Топал Сергій Григорович та головний інженер підприємства т. Черепанов Леонід Михайлович.

Це — не початківці, ні. У їхньому творчому доробку — сотні і тисячі подібних шедеврів. Досить сказати, що лише одна оптова база торік повернула фабриці, очолюваній тт. Топалом і Черепановим, 4834 пари такого добра.

Скільки повернули інші бази — нема потреби згадувати. Досить сказати, що кожна тринадцята пара взуття, виготовленого Сумською фабрикою, — це брак.

З цього, однак, не слід робити висновок, що тринадцять — нещасливе число. Для бракоробів, наприклад, воно виявилося надто щасливим: скільки не гатять того браку, а на них і досі ніхто ще й пальцем не накивав.

Дмитро БІЛОУС

МУДРІСТЬ АФОРИЗМУ ЧЕРЕЗ ВЛАСНУ ПРИЗМУ...

ПОСПІШНИЙ ВИСНОВОК

Гріх висновок робити навмання...
Промчав кудись, сипнувши бризки, глісер.
А поблизу в багні лежить свиня
І думає, що їй метнули бісер...

І ПОВТОРИТИСЯ — НЕ ГРІХ!

Не раз він скаржився в біді: йому боліло дуже.
А приятель казав на це:
повторюєшся, друже.
Та краще повторитися у настрої мінорнім,
Аніж у черствості своїй лишитись неповторним.

З ЛИЦЯ І НАВИВОРІТ...

Коли щось треба — посмішка до вух,
Уважний він, здуває з тебе порох.
Коли такому позичаєш — друг,
А натякни про борг — і ти вже ворог.

СУПЕРЕЧЛИВА НАТУРА

І то ж на світі є така людина:
Холодний розум, серце, як льодина.
І з холодком береться до роботи,
А з'їсти — то й гаряче він не проти.

ДО СІМЕЙНОЇ ІДИЛІЇ

Бува таке в сім'ї хваленій —
З ним носяться, як з чиряком:
У десять — чудо, в двадцять — геній,
А в тридцять — став він сіряком.

ЦІЛКОМ ЗАКОНОМІРНО

Він був з підлеглими, як звір,
Мав правила єдині:
У всьому йшов наперекір,
Насупроти людині.

Так все життя. Але коли
Заснув навіки-вічні —
Не за труною люди йшли,
А лиш навпроти, стрічні...

ОПТИМІСТИЧНЕ

Світ білий значно порожніший,
Як друга вірного нема.
Коли ж нема — мізкуй, вирішуй,
Який ти сам, (а чи сама),
Бо дружбу — скарб щонайцінніший —
Пильнують люди недарма!

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— А ми і в рот не беремо!..

ЛИСИЦЯ

З розповіді старої Вусті кореспондентові газети.

В двір занесло її кляту.
Чую, полохає птицю!
Вмить я схопила лопату —
Бах!.. І прибила лисицю.

Згодом і шкурка пухнаста
Сохла в куточку комори...
Тут-то, побий його трясця,
І почалось моє горе!

Є в нас ветфельдшер-п'яничка.
(Ледар, ще й хитрий до того!).
Чутка про шкурку з лисички
Швидко дійшла і до нього.

Вранці — по мене, до двору
Шле він телятницю Лізу:
Йдіть, мовляв, бабо, в контору,
Будуть робить експертизу.

Лихо тай годі. І клопіт.
Йду,
Бо не жарт яке діло!..
Фельдшер, почавши свій допит,
Зміряв мене підозріло.

Випитав: як саме вбила
Ту рудохвосту звірюку,
Як білувала-лупила,
Чи не порізала руку?

Шкурку понюхав, пошкрябав...
В шафу сховав.. І до мене:
— Діло погане в вас, бабо,
Вбили тварюку... скажену!

Вбили заразну лисицю,
Будем робить вам уколи,

Отже, скидайте спідницю!..
— Що ти! — кажу, — та ніколи!

Кинь глузувати, нахабо! —
Мовлю. А він — до погрози:
— Поки нормальні ви, бабо,
Ляжте й прийміть оці дози...

Вибігла я із контори,
Йду і себе вже боюся.
Душить нечуване горе
Й думка: невже я скажуся?

Млин проминула, криницю,
Сльози втираю полою,
Йду й проклинаю лисицю:
— Щоб ти погибла малою!

Вдома за що не беруся —
Думка снується, мов нитка:
— Боже! Невже я скажуся?..
Раптом —
заходить сусідка!

І дізнаюся неждано
Я про «аналізи» шкурки:
Фельдшер з завгоспом Іваном —
Всю пропили вже, до цурки!

В парі брели і звалились
В сніг недалеко від школи.
Кажуть, либонь показились,
Бо повезли на уколи!..

І посміхнулася вперше,
Збувшись тривоги, бабуся:
— Хай тепер плаче ветфельдшер!
Я не з п'яниць, не скажуся!

Степан ОЛІЙНИК.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

У БМУ «Спецбуд-3» Балаклійського району Харківської області звила собі кубелечко група шахраїв. Головний інженер Г. Согомонов, виконроб В. Шелест, головбух Д. Антонінов фіктивні наряди на робітників оформляли, а собі гроші в кишені клали. Встигли вони поцупити 6.232 крб.

Дійшли про це сигнали до Перця. Прокурор Харківської області т. Щербанський повідомив редакцію, що шахраїв піймано на гарячому. Всі вони визнали себе винними і дістануть по заслугах.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

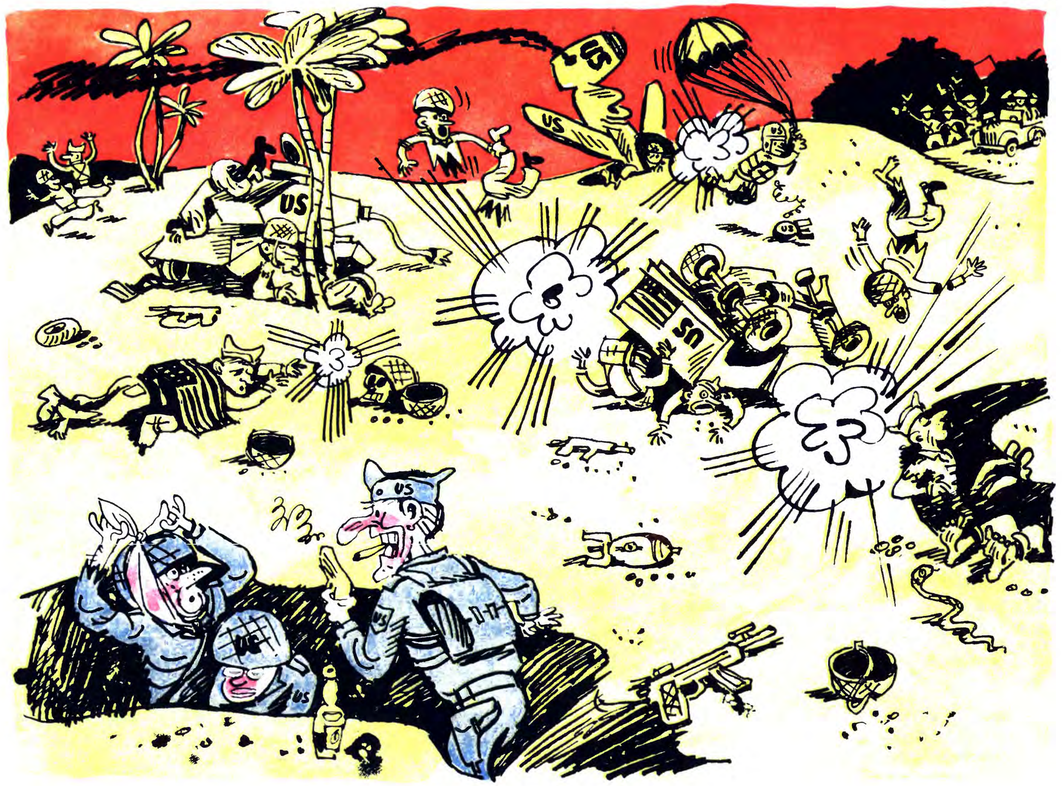

— А ще кажуть, що ми не скорочуємо армію.

ГРОМАДЯНИН КАТРЕПА

(ОПОВІДАННЯ)

ОСОБЛИВОСТІ нинішньої весни в нашому селі, як кажуть метеорологи, були специфічні і несприятливі. По-перше, бригадир механізаторів з обліковцем удвох згубили трактора. А по-друге... Цієї весни на нашому кутку не підсипали жодної квочки. Не знаю, з чим тепер борці варитимуть, як восени поприїжджають до нас у колгосп студенти качани ламати і соняхи зрізувати. З курми щось таке скоїлось, що ніякий зоотехнік не зметикує раду дати. Вже на що баба Макогониха спритна, й та нічого не вдіє. По всій кропиві кругом двору поклади розіклала, а яєць нема.

— Петю, — на внука щоранку підгукує, — обдивися поза хлівом, зозуляста нестися мусить.

— Та де там вона знесеться, бабуню. Тільки час згаїш.

— Він мене вчить! Точно знаю. Сама зафіксірувала.

Петько побігає кругом хліва і заспішить:

— Ой, бабуню, пора Повитицю у яр гнати, хлопці вже всі там.

Нічого не скажеш — треба. Нема яєць, то хоч би корова не присушила.

Петько підтюпцем виганяє з двору Повитицю, і вони обоє риссю доганяють череду.

Не яка там і паша в яру, а все ж таки за день Повитиця з своїми сусідками щось і нависмикує між сосонкою та лепехою. Але хлопців не дуже хвилює проблема травостою і валових надоїв молока в особистому секторі: їх непутить техніка. Над самим яром в клині торішнього клеверища оре тракторним чотирилемішником Микита Катрепа. Облишивши череду на сімнадцятилітнього Матуту, хлопці підкрадаються до нерухомого агрегату і, зупинившись на випробуваній відстані, неголосно скандують:

— Дя-дь-ку Ми-ки-то!

— Дядь... Чу-е-те, дядь?

Микита рвучко підводить голову і, впевнившись, що то не бригадир і навіть не обліковець, знову кладе її на кермо.

— Дя-дь-ку Ми-ки-то, — канючить Петько,— прокатайте. Дам дві крашанки.

— А я три дам, дядьку Ми-ки-то, — заступає Петька Валерка, що приїхав до макогонівської сусіди Одарки.

— Ти чого роздаєшся, — перепиняє йому шлях до агрегату Архип, — ціни не знаєш, чи що...

— А не знає, — підключається Андрій, — у них там, у місті, скільки скажеш — стільки й дають. Ніякої собівартості не визнають. Я возив полуниці, то бачив їхню торгівлю.

— Глянь, який розумний, три! — відкопилює губу Петько. — А Матута за спасибі корову твою глядітиме?

— У мене чотири є, — пробує виправдатись Валерка. Але його вже відтіснили назад і зовсім не слухають.

Петько ніяковіє: йому тепер ясно, що занадто розщедрився і тим часом підбив ціну.

— Дядь Микито, — категорично підступає до трактора Архип. — Прокатайте недалечко за одну в завдаток. а завтра знесуться Ряба й Галаганка — вони рано несуться — додам ще дві Згода?

Микита, що слухає цю суперечку потилицею, підводить голову і позіхає.

— Не пойдьот, годі експлуатувати техніку вхолосту, — відрубує категорично. — Не та натура. От хто чвертку принесе, тоді друге діло... А то розкатались щось дуже.

Микита позіхає ще раз, смаковито видихаючи повітря, і вітер доносить до хлопців перегорені аромати вчорашньої Микитиної вечері.

День остаточно зіпсовано. Чвертки не дадуть у сільмазі ні Петьку, ні Валерці, ні навіть Архипові, що за своїм зростом мріє у збірну по баскетболу. Під вечір, очунявши, Микита рушає агрегатом, і Петько з Архипом примудряються проїхати на плугові двоє гін. Увечері хлопці збираються на велику раду, на якій головує Матута. Він зовсім не відмовляється купити чвертку, але за послугу, звісно, він мусить мати якийсь зиск. Скажімо, флакон «Вечірньої зорі». Валерка, щоб реабілітуватись в ділах купівлі-продажу, ще пробує довести, ніби мужчинам більше підходить «Шипр», воно й дешевше, але всі тутешні знають, для кого той одеколон. Ще торік, як виключили Матуту з сьомого класу, директор школи Гермоген Сидорович натякав на те, що Матута не тільки запеклий курець і підривник усього виховного процесу, а й залицяльник.

Так чи інакше, «Вечірні зорі» він виторговує. Хлопці ще увечері здали яйця заготувачеві Власу, а виручені гроші передали Матуті.

Наступного дня дядько Микита довго досліджував сургуч на чвертці, а відкоркувавши, збовтував рідину і дивився крізь неї на підобіднє сонце, потім, вже перед тим, як ковтати, проціджував крізь зуби, і, впевнившись у високій якості продукту, пустив у кабіну Архипа й Петька. Вимірялися на Матутиній палиці, перша черга припала їм.

Гін пройшли нормально, а посеред другого дядька Микиту увігнало в сон, і трактор, вирвавшись у нього з рук, пішов навпрошки. Хтозна, може, отак добувся б полями аж у механізаторський табір, що по той бік села під лісосмугою. Але Петько набрався духу взяти управління на себе і, сяк-так пересиливши дріж у руках, спрямував агрегата поближче до борозни.

Орали того дня довше, ніж будь-коли, бо дядько Микита спав до сутінок, а без нього ніхто не вмів зупинити трактора. Валерка бігав слідом і викладав усе, що знав з теорії, Матута з переляку бив гирлигою по гусеницях, аж доки від того гармидеру не прокинувся Микита.

Наступного дня він поклав собі переорати огріхи, але Матута знову купив чвертку, і та робота припала на плечі Валерки й Миколи — звісно, їхня черга.

На четвертий день Микита на трактора не сів, та в цьому вже не було й потреби, бо і Архип, і Петько, і Валерка, й Микола тепер самотужки заводили, переключали швидкості і навіть зупиняли машину.

На четвертий день і трапилася з Микитою біда. Якби ж то знаття, що перед цим мало не до ранку бригадир з обліковцем шукали трактора. Так-так, саме шукали, перекинувши усі папери, пригадуючи до колупання в голові, куди послали Микиту. Проштудіювали усі наряди, перебрали в пам'яті всі поля і клинці, де було недоорано з осени, і, не згадавши, поклали собі, не зчиняючи галасу, шукати фізичну тракторооодиницю. Повсідавшись на мотоцикли, зрання кинулись вони гасати полями. Нагодилися до клеверища тоді, як Макогонишин Петько, заоравши учорашні Валерчині огріхи, заводив агрегата в цілик.

Матута здаля побачив пилюгу серед степу і, гадаючи, що то циклон, збудив Микиту.

— Дядьку, ховайтесь, а то...

— Що а то?.. — насилу продираючи очі, кинув невдоволено Микита.

— Он Валерка чатує у журналі, що отакий циклон може й трактора підкинути.

— Таке плетеш, — одповів Микита, з прихованою тривогою вдивляючись у куряву. Коли з неї виблиснули бригадирові окуляри, було вже фактично пізно рятувати становище. Але Микита скочив на рівні, наче обпечений, кинувся за трактором.

— Зупини! Агов, зупини! — репетував на весь степ. Але азарт у роботі — велике діло. Петько так розохотився, що ніяка сила не могла його зупинити.

— Спини, Петю! — канючив Микита і, зважившись на останнє, дістав з пазухи недопиту чвертку, пообіцяв. — Спини, я тобі чикушку віддам. Пе-тю-у!

— Та що вони, ці безузі, у випивці розбираються, дядьку Микито... — співчутливо мовив Матута.

Було вже пізно. Бригадир вирулив мотоцикла з путівця просто на стерню, підгицував у сідлі слідом за трактором. Коли Петько, зваживши на ситуацію, заглушив мотора, механізаторський начальник, з трудом загасивши на своєму обличчі усмішку мисливця, гладив долонями гусениці і ощасливлено гомонів з обліковцем:

— Він?

— Він! Достеменно.

— Цілий-цілісінький.

— Фізичний!

І, вправши радість, ніжно погладив Микиту по щоках:

— І ти, Микито, живий-здоровий?

— Живий-здоровий, — на радощах від такого повороту справ озвався протверезілий Микита.

— А ми думали... — знеможений від щастя, заблищав вологими очима бригадир.

— Думали, — аж схлипнув обліковець. — Ну, тепер все гаразд. Знайшли. Ори, Микито, та переїжджай швидше на сьоме поле.

— О, та в тебе тут і помічники, — оглядівся бригадир. — Молодець, хвалю. Політехнізація. Трудове виховання. А директор школи каже, що критикують його за відсутність і те де. Ну, бувайте здорові, орли!

Бригадир з обліковцем поїхали. Хлопці доорали клеверище. Все б так і скінчилось, якби ж Валерка, що в журналісти себе готує, не написав до обласної газети замітку «Як ми оремо». І почалось. Мало не щодня екскурсії з сусідніх шкіл, комісії. Коли все вгамувалось — тобто коли голову колгоспу переобрали, бригадира механізаторів перевели в трактористи, директора школи — у класні керівники, а Микиту — в їздові, спитав його головний перевіряючий із прокурорською освітою:

— Ну, то які висновки зробили ви, громадянине Катрепо?

— Звісно, які, — одповідає. — Писання ніколи до добра не доведе. Буду міністрові, котрий над школами, пропозицію подавати: хай цю діталшню вчать читати, а писать — не треба. Для чого воно те писання. Читай собі, радіо слухай...

Міністрові, мабуть, Микита не написав — не любить він цієї роботи, — так що дітям нашим не загрожує таке однобічне навчання. А щодо курячого поголів'я на нашому кутку, то все гаразд. Справно тепер несуться зозулясті, рябі, галаганки. Казала баба Макогониха, що встигне ще й квочку підсипати. Воно ніколи не пізно... Ще нам думається, що й витрачатиметься цієї осені курятина скупіше: видно з усіх дій нового голови, що студенти цієї осені будуть на теорію наполягати. Кукурудзу й соняшник ми тепер і самі впораємо.

Микола ІЩЕНКО.

ПЕРЧАНСЬКІ ПРИЗИ

На гумористично-сатиричному полі Перця у 1966 році відбулися традиційні конкурсні змагання.

У веселому змаганні на кращий літературний матеріал, карикатуру та тему до карикатури взяла участь велика кількість авторів.

Редколегія журналу визнала переможцями конкурсу і преміювала таких авторів:

ЄВСІЯ КРУКОВЦЯ — за гумореску «Порадившись з усіма» (№ 1).

ВАЛЕНТИНУ ДУБ — за гумореску «По цей бік клітки» (№ 16).

МИКОЛУ КУЧЕРА — за гумореску «У небесній канцелярії» (№ 19).

ВІКТОРА ПЛАХОТНИКОВА — за гумореску «Психолог» (№ 24).

СЕРГІЯ ВОСКРЕКАСЕНКА — за вірш «Балада про традиційника і новатора» (№ 5).

ПАВЛА КЛЮЧИНУ — за байки (№ 8).

МИКИТУ ГОДОВАНЦЯ — за байку «Котяча депеша» (№ 16).

РОМАНА ЛУБКІВСЬКОГО — за вірш «Про поета, якому не везло» (№ 19).

ВАЛЕНТИНА ЛАГОДУ — за вірш «Я зайвий» (№ 22).

ГЛИВЕНКА В. Л. — за малюнок обгортки (№ 21).

ГЕРАСИМЧУКА С. І. — за малюнок обгортки (№ 15).

АРУТЮНЯНЦА А. С. — за малюнок «Захист дисертації» (№ 14).

ГОРБАЧОВА В. Г. — за тему до малюнка обкладинки (№ 23).

СУЧКОВА А. В. — за тему до малюнка обкладинки (№ 21).

ЯКИМЧУКА І. І. — за тему до малюнка «Тату, що сказати» (№ 11).

Люди твого віку люблять згадувати ті щасливі роки, коли ще до школи ходили.

Колись, можливо, і нас потягне на такі приємні спогади, а поки що — ні. Поки що ми, учні села В.-Жужманівки, нічого приємного в цьому ходінні не бачимо, бо щодня ногами міряємо вісім кілометрів до школи і стільки ж — від неї додому.

Інших дітей, що живуть за три кілометри від школи, підвозять на автомашинах, а от нам, учням В.-Жужманівки, і підводи виділити не хочуть.

Якщо можна, дядечко Перче, довідайся і нам розкажи, за чиєю головою нашим ногам нема покою.

Від імені 20 учнів
Р. ДЖУГАН.

Кременчуцький район
Полтавської області.

Як ти гадаєш, що дорожче — молоко чи вода?

Колгоспники артілі «40-річчя Жовтня» думають, що молоко. А от генеральний директор Хмельницького молокооб'єднання т. Попов вважає, що вода. І довів це на ділі.

Протягом чотирьох років ми замовляли для колгоспу молоковоз. Три роки нам відмовляли, а на четвертий відповіли: «У 1966-му одержите, в IV кварталі». З нетерпінням чекали ми цього кварталу. Але минув і квартал, минув і весь 1966 рік, а молоковоз, як кажуть, і нині там. Питаємо у Шепетівському відділенні «Сільгосптехніки», де ж наш молоковоз?

— На Полонському сирзаводі воду возить, —. відповідають.

Хто ж, — цікавимось, — учинив таке? Нам сказали, що генеральний директор молокооб'єднання т. Попов. Правда, він обіцяв, що молоковоз колгоспові повернуть. Але коли?

Може, ти, Перче, поцікавишся датою. Конкретною. Щоб ми знали, на який день духовий оркестр замовляти.

П. БАЛАЦЬКИЙ — секретар партійної організації, Є. ЯЩУК — зоотехнік колгоспу.

Шепетівський район,
Хмельницької області.

Як ти гадаєш, Перче: чи можна поліпшувати те, чого немає? У листі, який надійшов нам з Одеського обласного об'єднання «Сільгосптехніки», стверджують, що навіть треба. «Треба, — пишуть, — поліпшити роботу гуртків художньої самодіяльності!» А які в нас можуть бути гуртки, коли немає... клубу. Про це ми вже який рік писали до об'єднання. Благали хоча б зробити надбудову над конторою, щоб молоді було де зібратися. І ось, нарешті, одержали відповідь, яку процитували вище!

Повір, Перче, ми всією душею за самодіяльність. Але проти тих самодіяльних номерів, що «відколюють» товариші з обласного об'єднання.

В. БОГАЧУК,
голова робітничого комітету Піщанського відділення «Сільгосптехніки».

Одеська область.

У нашому Клесовому, Ровенської області, є щебзавод. Завод хороший, на щебінь наш не скаржаться шляховики. І план місяць у місяць перевиконуємо. А от відпочити нашим робітникам ніде, клубу у нас немає. Власне кажучи, не зовсім немає. І стіни є, і стеля. Приміщення, яке відвели під клуб, не погане, тільки його треба дещо переобладнати.

Два з добрим гачком роки тому за цю роботу взялися будівельники з залізничного тресту Львівської залізниці. Тільки, мабуть, трохи не з того кінця взялися, бо кінця роботі не видно.

Порадь, Перче, що зробити, щоб робота у них пішла веселіше, бо нам не терпиться у новому клубі повеселитися.

РОБІТНИКИ КЛЕСІВСЬКОГО ЩЕБЗАВОДУ.

У старому анекдоті розповідається, як одному молодому подружжю на весіллі подарували ліжко. Ось, — сказали молодим, показуючи якийсь папірець, — вам кровать. Але кроваті зараз немає — на неї є тільки мандат. Так ви, замість кроваті, спіть, дорогі, на мандаті...

У таке анекдотичне становище потрапив тепер і наш колгосп. Ми будуємо кошару. Ліс на будівництво занаряджено з Ворохтянського лісокомбінату Івано-Франківської області. Цей факт підтверджено телеграмою начальника реалізації комбінату т. Мусоревського: «Наряд 069802 ліс буде відвантажено жовтні». Та жовтень уже давно минув. У повітрі запахло весною, а у нас лісом і не пахне, і будівництвом кошари теж. Тільки і втіхи— ота телеграма.

Анекдот, як бачиш, Перче, та й годі — є мандат, а на чому ж спать?...

В. ОЛІЙНИК,
голова колгоспу ім. Чапаєва.

Кіцманський район,
Чернівецької області.

ЗАПЕКЛИЙ ШКУРНИК

(ГУМОРЕСКА)

Дід Савка живе в нашім домі уже два роки, і я досі не знав, яка це погана людина. І ніхто з сусідів не знав. Вважали позитивним дідом.

А зовсім недавно розкрилась прірва його дрібновласницької психології.

Ще торік купив дід Савка ножівку, таку зручненьку з чорною ручечкою. У вихідний день я позичив у нього ту ножівку і порізав березові дрова на коротенькі полінця, для розпалу. Порізав і відніс. Подякував і похвалив, що добре ріже.

Поліщук теж позичав дрова різати і теж хвалив. Храповицькі позичали пилочку, щоб ніжки в стола підрізати. Коли Жаркова з свекрухою ділилися, то шафу тією ножівкою порізала, щоб нікому не дісталась. Така добра ножівка трапилась — усяку деревину ріже, а наскочить на цвях — вжик-вжик, і нема. А як ножівочка затупиться, дід Савка пошмуригає її терпужком, і вона знову як нова.

Якось була зовсім затупилась, а дід поворожив коло неї, і після цього Нікурський позичав, як стелив підлогу для кабанця, то казав, що знову добре ріже. Потім ножівка таки зовсім затупилась, а в діда, певно, терпужків більше не було, і ми перестали позичати.

А оце дивлюсь: дід Савка біля хлівця щось пиляє, і ножівка в нього друга — ширша і з жовтою ручкою. Тут я згадав, що в мене ще не порізані грабові стовпчики, і попросив діда позичити ножівку. Дід пішов до хлівця і виніс мені ту, з чорною ручечкою. Попробував я — не ріже. Приношу дідові.— Не ріже,— кажу. І що ви думаєте?

Дід виносить мені терпужка. Бачили старого шкарбуна? Не дає гострої ножівки, а терпужка тиче.

— Ні,— кажу,— сьогодні я не маю настрою, другим разом нехай.

І розказав сусідам. І знову всі ходили до діда позичати ножівку, і всім він виносив тупу і нікому не давав гострої.

Отут ми його і розкусили.

Тепер ми йому навіть «добридень» не кажемо. Такого шкурника та ще поважати? Обійдеться!

Арсен ТКАЧУК.

с. Глухівці
Козятинського району
на Вінниччині.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ Про те, що на території Стебницького калійного комбінату (Львівська область) панує безкультур'я та антисанітарія, розповідалося у фейлетоні «Здоровенькі були!», надрукованому у № 15 журналу за 1966 рік.

Бюро Дрогобицького міськкому КП України обговорило цей виступ «Перця» і визнало критику вірною. Як повідомили редакцію, недоліки, вказані у фейлетоні, нині ліквідовано.

★ Геологорозвідники Ніжинської структурно-пошукової партії «Чернігівнафтогазрозвідки» залишили на землях колгоспів ім. Димитрова та ім. Свердлова (Пирятинський район) незатампоновані свердловини, і вода з них заливала поля.

Про це до редакції надійшов лист, який було опубліковано у «Перці» № 15.

Керуючий трестом «Чернігівнафтогазрозвідка» т. Зубаков повідомив редакцію, що такий факт справді мав місце. Нині згадані у листі свердловини затампоновано, а на винних накладено стягнення.

★ Працівники Краснокутської районної друкарні (Харківська область) поскаржилися Перцеві на те, що місцева виконробівська дільниця так недбало відремонтувала друкарню, що дощові води через дірявий дах заливали приміщення.

Про це у № 16 журналу, у розділі ТАП, було опубліковано замітку «Раціоналізація».

Як повідомив заступник голови Краснокутського райвиконкому т. Кушнір, дах друкарні капітально відремонтовано.

★ У замітці «А вони твердять: стрижене!» (№ 18 журналу) писалося про те, що бухгалтерії колгоспів ім. Кірова та «Батьківщина», Токмацького району, не оформляють колгоспникам документів для придбання товарів у розстрочку.

Секретар Запорізького обкому КП України т. Трутнєв повідомив редакцію, що такі факти справді мали місце.

Виступ Перця було обговорено партійними організаціями та правліннями цих колгоспів. Токмацький райвиконком і районне виробниче управління сільського господарства надіслали до колгоспів району вказівку про вільну видачу колгоспникам довідок на придбання товарів у розстрочку.

★ У № 18 журналу, у листі колгоспників колгоспу «40 років Жовтня» (Донецька область) писалося, як з вини міжколгоспбуду вже кілька років зволікається закінчення будівництва дитсадка.

Голова Волноваського райвиконкому т. Кащенко сповістив редакцію, що будівництво дитсадка уже закінчено.

Вінегрет з перцем

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

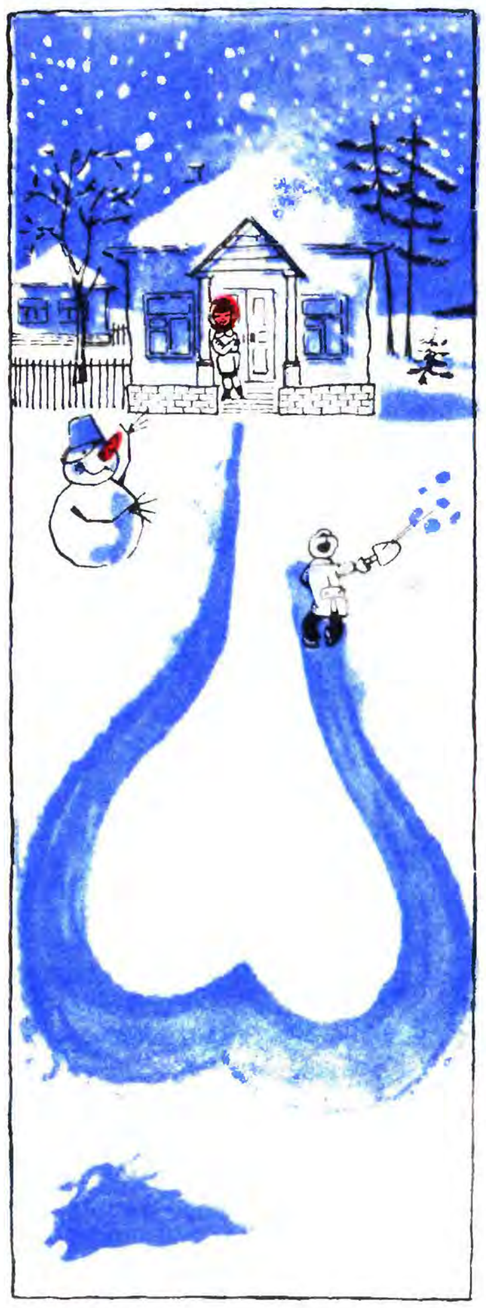

Шлях до серця.

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

— Досить! Забирай свої речі і йди під три чорти!

. . . . . .

Мал. В. ГОРБАЧОВА

— Ну як, клює?
— Де там. Каже, що повинен всю рибу в магазин відвезти.

ЗАКОХАНЕ ЧАДО!

До батька син бурчав з похмілля:
— Я ту Галину так люблю,
Що як не зробите весілля,
То я вам похорон зроблю.

Богдан ГОЛЮК.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Без слів.

БЕЗ ВІКОН...

У м. Івано-Франківську, у дворі будинку № 11-а по вул. Фрунзе, стоїть стара причепа майстерні техучилища і впритул закриває вікна наших квартир. Вони темні, вологі, бо туди зовсім не проникає світло. Міськвиконком на наші скарги не звертає уваги.

(З листа гр. Пивоварчука та Саведчука).

Воно то так... Що ні, то ні —
Не тільки світла, що в вікні!..
Тож добрим людям на догоду
Поставте й кузню біля входу!

Тоді уже голів ламати
Ніхто не буде із людей,
Бо всі вже будуть точно знати,
Що то «без вікон, без дверей».

К. ЮР.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

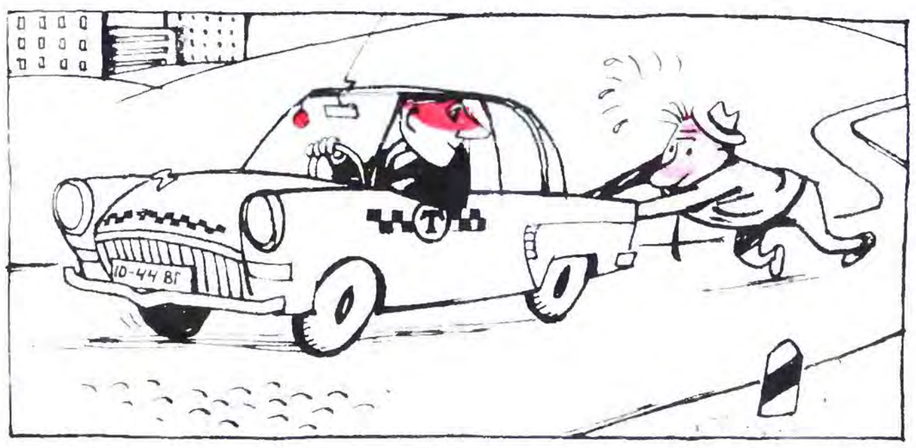

— Скажіть, а ви лічильник виключили?

ЗАСНУЛО ВСЕ

У с. Димерці Козелецького району Чернігівської області ще позаторік за рахунок колгоспів почалося будівництво лікарні, яка мала обслуговувати і жителів навколишніх сіл. Витративши значну суму грошей і не довівши справу до кінця, будівництво за рішенням райвиконкому припинили. За минулий рік там нікого, крім численних комісій, не було.

(З листа до редакції).

Заснуло все. На будівництві тиша.
Лиш виконком співає «Люлі-люлі...»
Так хто ж його розбудить і напише
Рецепт на тонізуючі пілюлі?!.

К. ЮР.

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

— Ти що, читати не вмієш?!

СТРАШНЕ ПЕРО НЕ В ГУСАКА

«Продаэця мебил хороша уся, шефенер диван стол подприймнік итажерка поадрису ул. історічіска 110 Бутко».

(Об'ява, наліплена на кіоску).

Надіслав П. КСЕНІТА.
м. Запоріжжя.

—

«...сповіщаю, що відповідач по аліментам громадянин Г. знаходився на ремонті, а за ремонт заробіток в колгоспі видають в кінці року».

(З відповіді на скаргу).

Записав Ю. БУВАЙЛО.
Диканька на Полтавщині.

Мал. К. ЗАРУБИ

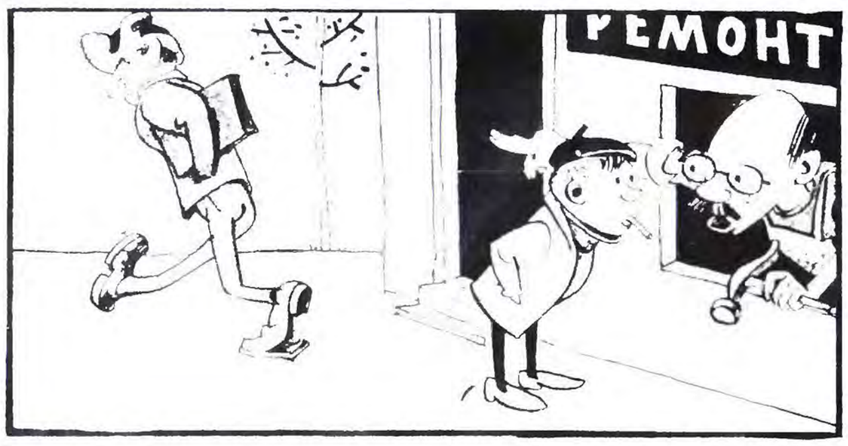

Біжи за отим дядьком і, як тільки він загубить підметки, — неси сюди. Ми їх іншому підіб'ємо.

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, К. ЗАРУБА, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Тел. Г-18-2-12, Г-18-3-46, Г-18-3-79. Для телеграм: Київ, Перець. Ціна 20 коп. на місяць.

Журнал «Перець» № 3 (757) (на украинском языке). Підписано до друку 19.I. 1967 р. Папір 70×108 1/8=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 08831. Видавництво і комбінат друку «Радянська Україна». Київ, Брест-Литовський проспект, 94. Зам. 0113. Тираж 1 150 000 прим.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

ХАЛТУРА І ФІЗКУЛЬТУРА

Індекс 74393.

— Подивіться, як мені костюм завузили!
— Зверніться до закрійника.

— Збігайте до заступника зав. ательє...

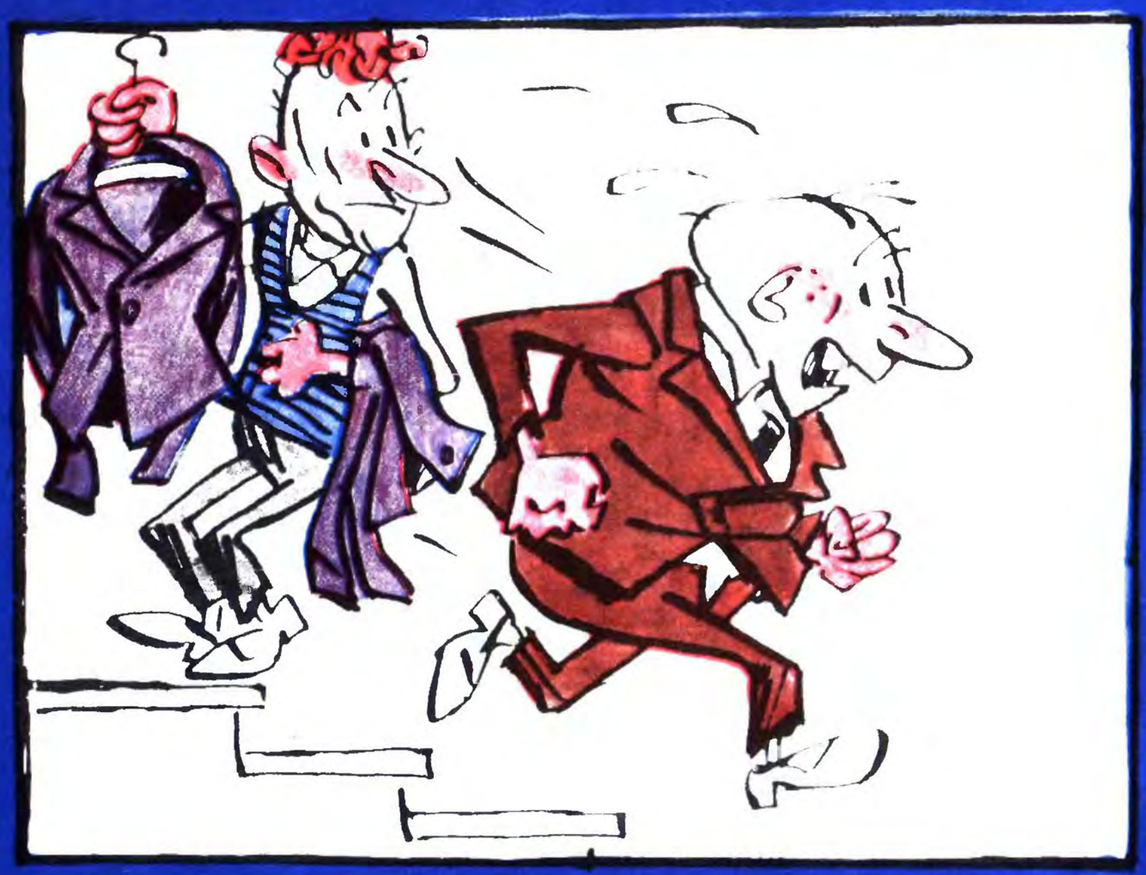

— Збігайте до завідуючого...

— Збігайте в управління...

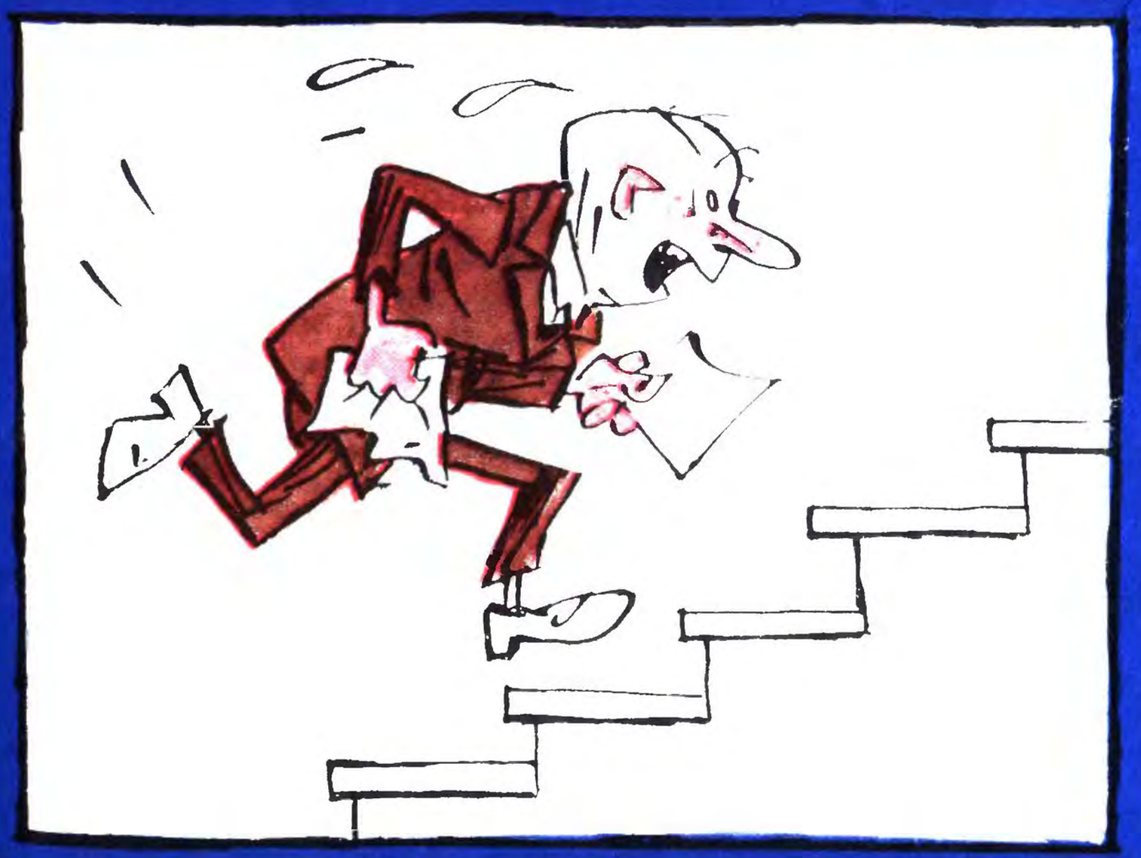

. . . . . .

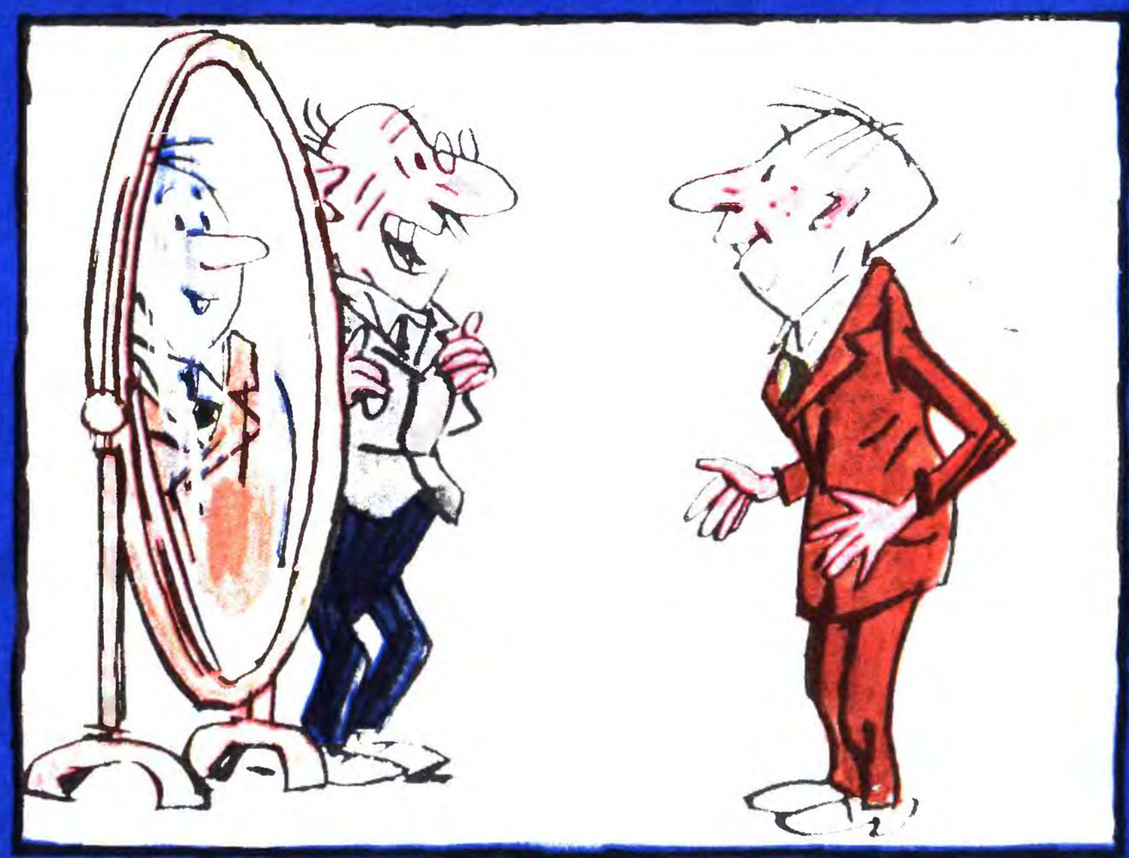

— Ну ось, бачите, якраз по фігурі!